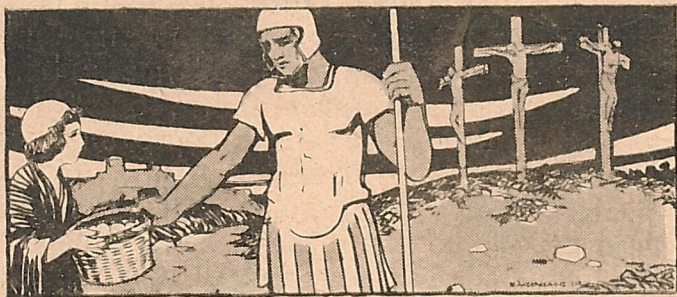


му бѣха кротки като погледа на мжжа, който бѣ носилъ кръста. Старецътъ пригърна детето и му рече: „Синко, твоитѣ братя те изпждиха, биха те, ограбиха те, но ти дойде — и намери мене. Тоя мжжъ, който те доведе, е твой братъ. И той биде изпжденъ, битъ, похуленъ. Оня, когото братята изгонватъ, намира баша си. Отъ сега ти ще живѣешъ при мене.“

А мжжътъ стоеше до момчето и му се усмихваше.

Николай Райновъ.



СРЕЩУ ВЕЛИКДЕНЬ.

Въ сжбота срещу Великдень Асенчови вечеряха малко по-рано отъ другъ пжтъ. И по-ранко си легнаха. Но можеше ли Асенчо тъй скоро да заспи? Можеше ли така лесно да се раздѣли съ новитѣ си дрехи и обуща? Той ги бѣ сложилъ на малкото столче, до креватчето си. И все ги пипаше, все ги гладѣше въ тъмното. Идваше му да стане, да запали лампата и да почне пакъ да скача, да лудува. А отгоре на това, като че нѣкой го гъделичкаше по гърлото, та малко остана и да се изсмѣ високо.

— О-о-о, о-о-о!... миличкитѣ ми, хубавичкитѣ ми!... —повтаряше Асенчо на ума си, като гладѣше новитѣ си дрехи и обуща.

По едно време майка му се обади:

— Асьо? Какво още шумолишъ? Защо не оставишъ обувката и дрехитѣ на мира? Хайде, трѣбва да заспишъ, че ей сега ще почнатъ да биятъ камбанитѣ за черква!